KRÁLOVSTVÍ LŽÍ

KORUNA TAK CHLADNÁ A TĚŽKÁ

MYSLÍ SI, ŽE ČEKÁM NA ZÁCHRANU. NETUŠÍ VŠAK, ŽE JSEM JEHO ZKÁZA.

STACIA STARK

PŘELOŽILA KATEŘINA ELISOVÁ

Koruna tak chladná a těžká

Copyright © 2023 by Bingeable Books LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Elisová, 2026
Cover © Moonpress, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7277-3 (pdf)

STACIA STARK

KORUNA TAK CHLADNÁ A TĚŽKÁ

KRÁLOVSTVÍ LŽÍ

TŘETÍ DÍL

přeložila Kateřina Elisová

Red

ZNÁMÁ KRÁLOVSTVÍ
SPÁLENÝ SVĚTADÍL
SPÍCÍ MOŘE
PROKLETÉ MĚSTO
PRŮSMYK ASRIC
MINARETSKÉ HORY
NORMATHSKÉ HORY
ŘEKA DYTUR
MISTRUN
KRÁLOVSTVÍ EPROTHA
CRAWYTH
LESDRYN
KRÁLOVSTVÍ GROMALIE
KRÁLOVSTVÍ VÍLŮ
THOBIREA

Když srdce donutíš, i nervy, svaly
své věci sloužit, ač je čert už vzal,
a dál se budeš rvát, když vše ti vzali
až na Vůli, co velí jim „Jen dál“
– Rudyard Kipling

I

PRISCA

Klap. Klap. Klap.

Ten zvuk mi drásal smysly. Víčka jsem měla tak těžká, že jsem musela vynaložit veškerou svoji sílu, abych je alespoň pootevřela.

Okamžitě jsem oči zase zavřela, protože mě do nich bodalo sluneční světlo. Něco jsem ale stačila zahlédnout. Kočár.

Byla jsem v kočáře. Jeli jsme. Napjala jsem ruce. Měla jsem je spoutané. Hlava mi pracovala na plné obrátky. Co jsem dělala…?

Lorian.

Demos.

Asinia.

Ach bože. *Cavis.*

Pavučina na jeho tváři. Pavučina, která znamenala, že patří mezi pavouky lidského krále. Ty, které jako děti často nasazovali na cizí dvory.

Vybavila jsem si Lorianova slova.

Cavis pocházel z Jadynmiru. Jeden z Galonových mužů ho našel, jak se sám a bosý potuluje po okolí. Jako jediný přežil.

Bylo mu teprve šest zim. A Regner se ho zmocnil, zmanipuloval mu mysl a použil svoji odpornou magii, aby do Cavise zasel semínko svého vlivu, a mohl ho tak kdykoli využít.

Zaplavil mě vztek. A tentokrát se mi podařilo udržet víčka otevřená.

Můj pohled se setkal s jasně modrýma očima. Očima, které se mi vysmívaly.

Znala jsem je.

Muž se na mě usmál a já ztuhla jako kořist. Teď už se usmíval od ucha k uchu.

„Nejsem si úplně jistý, jak je možné, že ses probudila tak brzy," řekl. „Ale všechna čest."

Zachovala jsem kamennou tvář. Tmavé vlasy, široká ramena a ty modré oči, ve kterých se odráželo pobavení. Setkala jsem se s ním v hostinci krátce poté, co jsme s Lorianem přistáli v Gromalii. Stravovala mě hořká žárlivost, protože Lorian se právě bavil s krásnou vílí ženou, a tenhle muž mě oslovil.

Jsi příliš krásná na to, aby ses mračila do plamenů.

Jak dlouho nás sledoval? Kdo to je? A jak rychle bych mu dokázala podříznout krk a vyskočit z kočáru?

Koutky úst mu zacukaly. „Sedíš tady, napůl omámená drogami, v okovech z vílího železa, a přesto plánuješ, jak mě zavraždíš, nemám pravdu?"

Ignorovala jsem ho a obrátila pozornost k druhému muži v kočáře, na kterého jsem se zatím nedokázala ani podívat.

Cavis zíral přímo před sebe, jako by byl duchem nepřítomný. Z nosu mu kapala krev. Strachem se mi sevřel žaludek, hrdlo se mi stáhlo a svět kolem mě se roztočil. Než mě Cavis unesl, udělal všechno pro to, aby ho Lorian zabil. A teď… vypadal, jako by z něj vyprchal život.

„Co jsi mu provedl?"

Muž si pohrdavě odfrknul. „Obávám se, že to má z toho, jak se snažil vzdorovat zlovolnému snování. Regnera to bude *velmi* zajímat."

Roztřeseně jsem vydechla. Možná to tak nevypadalo, ale Cavis stále bojoval. Při pohledu na něj jsem trpěla. A muž, který mě sem do kočáru posadil, si moji bolest zjevně užíval. Znovu jsem se na něj podívala.

„Co přesně ode mě chceš?"

„Možná mě jen zajímá, jaká je dědička království míšenců, když nemá po boku toho vílího bastarda."

Věnovala jsem mu lehce pohrdavý, soucitný pohled. „Jestli si myslíš, že by tě porazil v boji, tak to prostě řekni. Tohle není nutné."

Chladně se na mě usmál. „Nech mě hádat. Myslíš si, že si pro tebe přijde."

Já si to nemyslela, věděla jsem to.

Naklonil hlavu. „To si vážně myslíš, že jsme si pro Krvežíznivce, tvého bratra a všechny ostatní, kteří byli natolik hloupí, že se s tebou vydali na cestu, nepřipravili něco speciálního? Nikdo tě nezachrání. Teď už jsou všichni mrtví. Takže ti doporučuju, aby ses začala učit spolupracovat, pokud si chceš ušetřit bolest."

Žaludek se mi sevřel a já potlačila nutkání zvracet. Byla to lež. Nebyli mrtví. Kdyby ano, v hloubi duše bych to věděla. Cítila bych to. Snažil se mě vyvést z míry.

„Nevěříš mi?" Zavrtěl hlavou. „Uvěříš."

Pěst mu vyletěla k mému spánku a potom se svět ponořil do tmy.

LORIAN

Bestie prorážela stěny labyrintu a odhazovala balvany a vílí železo, jako by vůbec nic nevážily.

Čtyři ohromné nohy, sukovité a zkroucené, s kůží připomínající staré kmeny stromů, z nichž trčely zlověstně zakřivené drápy lesknoucí se v záři světelných koulí.

Asinia se skrčila a jen těsně se vyhnula kameni, který jí proletěl kolem hlavy. Koplo ho po ní to stvoření.

To mi napovědělo, že je nadané určitou inteligencí.

„Pozor, je to tu plné pastí!" zařval Demos, když jsme běželi ke vchodu.

„Už nás skoro má," lapala Asinia po dechu. Zakopla, ale Demos ji chytil za paži a přiměl ji tak k ještě rychlejšímu běhu.

Já se držel vzadu a kryl jim záda. Vzduch zamořil zapáchající dech té bestie. Zaklel jsem. „Nezbude nám nic jiného než se jí postavit."

Demos proběhl kolem dalšího balvanu. „Nejdřív se musíme dostat blíž k východu."

Neřekl to, na co jsme mysleli všichni. Stvoření zabijáckými rohy naráželo do stropů jeskyní, takže se mohly každou chvíli zřítit.

Strávili jsme tady dole dva dny a pohybovali se co možná nejrychleji. Regner to zařídil tak, že nás stvoření našlo v nejhorší možnou chvíli – když nám docházelo jídlo, voda i trpělivost.

Riskoval jsem pohled přes rameno a namířil svoji sílu v tenkém paprsku na nohy bestie. Zbývalo mi jí neskutečně málo, byl jsem téměř vyčerpaný. K ničemu.

Bestie zařvala a padla na záda. Ještě jsem ji ale stačil jednou zahlédnout.

Vypadala jako z mých nejhorších nočních můr.

Z mých nejhorších nočních můr *předtím*, než jsem potkal Priscu. Teď slintající monstrum za námi neznamenalo nic v porovnání se skutečností, že je Prisca pryč.

Že ji *unesli.*

Přímo přede mnou.

Demos měl kolem krku zavěšené její přesýpací hodiny. A pohyboval se rychleji, zatímco moje kroky zpomalovaly.

Přesýpací hodiny zneškodňovaly účinky vílího železa. Protože rozpoznaly Demosovu krev.

„Použij svoji sílu," vyštěkl jsem.

„To dělám. Moje síla nám říká, že máme zdrhat!"

Neměl jsem ani energii zaklít. Asinia přeskočila jednu z pastí. Následoval jsem ji a zároveň přes rameno vystřelil další blesk.

Stvoření zlostně zavrčelo.

Prisca už ztratila příliš mnoho blízkých. Z nás tří jsem měl největší šanci na přežití já. „Odvedu jeho pozornost." Přeskočil jsem další past. „Utečte."

„Nic takového," odsekl Demos a sehnul se pod nízkým stropem další jeskyně. „Prisca tě potřebuje. S tebou máme naději, že ji zachráníme."

Ani mě nenapadlo, abych se s ním hádal. Byl stejně tvrdohlavý jako jeho sestra, takže bychom jen ztráceli čas. Moji pozornost upoutal stříbrný záblesk na jedné ze stěn. Tohle místo jsem poznával. Někde tady jsme schovali pár mrtvých těl. „Kde jsou stráže, které jsme zabili?"

Tvor za námi zařval. Asinia se přidušeně zasmála. „Něco mi říká, že se chytil do pasti. Snad ho na chvíli zaměstná."

„Tři jeskyně nalevo od nás," odpověděl mi Demos. „Aspoň myslím."

„Mám nápad."

MADINIA

„Potřebujete ještě něco?"

Usmála jsem se na hostinskou. „Ne, děkuji. Půjdu si odpočinout."

„Nezapomeňte zamknout dveře."

Usmívat jsem se vydržela, dokud jsem nedovřela dveře. Brzy si budu muset najít nové ubytování. Ta ženská byla až moc zvědavá.

Trvala na tom, že mi budou jídlo nosit do pokoje, což mi značně ztěžovalo možnost tajně poslouchat, o čem se baví opilí hosté. Zaskřípala jsem zuby. Musela jsem získat nějakou informaci o tom, kde se zdržuje Jamic. Kdybychom Regnerova falešného syna našli, mohli bychom králi lidí zabránit, aby posílil zátaras.

Potřebovala jsem *něco*. Nasměrování. Svoji největší šanci jsem viděla v tom, že zaslechnu šeptem prohozenou poznámku, že se stráže srocují v nějaké odlehlé oblasti. Nebo že zahlédnu Regnerova generála na místě, kde nemá co dělat.

Místo toho opilí cestující mluvili o podivných bytostech chovaných poblíž různých hor, strážích na nejméně pravděpodobných místech, vojácích shromážděných v troskách několika vesnic na severu.

A tak jsem projížděla Eprothou, vydávala se za bohatou vdovu a snažila se zaslechnout cokoli, co bychom mohli využít.

Cestovala jsem sama. Jedla jsem sama. Spala jsem sama.

A bylo to skvělé.

Nebyl tady nikdo, kdo by se na mě díval s odsouzením v očích. Nikdo, kdo by vyžadoval *poslušnost*. Nikdo, kdo by na mě zíral, jako kdybych se dopustila ohromné zrady.

Hlavou mi probleskla vzpomínka na otcovu popelavou tvář.

Jak? Bože, jak? Jak jsem mohl něco takového přehlédnout?

A pak jsem zjistila, že věděl, že nejsem zkažená. Věděl, že moje magie neznamená vzpouru proti bohům. Zdědila jsem ji z matčiny strany…

Prisca donutila mého otce přiznat, že je slaboch. A pokrytec. Tehdy jsem ji chtěla uhodit. Teď jsem pochopila, jaký mi ve skutečnosti dala dar.

Protože jsem neměla čas ani chuť truchlit pro slabošského pokrytce.

Přešla jsem k oknu, prudce ho otevřela a zadívala se dolů na rušnou ulici.

Dorazila jsem do rybářské vesnice severně od Thobirey. Do části království, kam jsem nikdy dřív nezavítala. Přála jsem si být venku, bloumat městem jako toulavá kočka a nasávat vše, co jsem mohla. Bohužel jsem si musela dávat pozor, abych nepřitáhla pozornost stráží. A kněžek. I přesto, že jsem měla modré znamení na spánku, které mě označovalo za *legální*.

Někdo zaklepal na dveře. Hostinská. Už zase. Její vlezlost mi šla příšerně na nervy, ale nasadila jsem úsměv a přešla přes pokoj.

Chlapce, který se na mě díval a vyplašeně mrkal, jsem neznala. Byl oblečený v Regnerových barvách. Strnula jsem a sáhla do

svého nitra pro oheň. Teplo, které jsem cítila, když se mi rozpálila ruka, mě uklidňovalo.

„Jste Madinia Farrowová?“

Ruka mi žhnula a chlapec polkl, jako by věděl, jaký boj v sobě svádím.

Na zabití posla by mi stačila jediná vteřina. Za další tři bych jeho tělo zatáhla do pokoje. Měla jsem sbaleno a už první noc jsem vylezla ven oknem, abych se ujistila, že tady nezůstanu chycená v pasti.

„Zpráva od Jejího Veličenstva,“ řekl a pomalu mi ji podal.

Srdce se mi zastavilo. Pak se znovu rozběhlo a bušilo dvojnásobnou rychlostí. Jak mě ta mrcha vůbec našla? Vždyť i hranici do Eprothy bych střízlivým odhadem měla překročit až za tři dny.

Jakmile jsem opustila království vílů, našla jsem ženu, která mi pomohla obarvit vlasy, takže jsem je teď měla tmavě hnědé. Držela jsem se stranou a neposílala žádné zprávy kromě vzkazů Prisce, abych jí dala vědět, kde jsem.

Nejbezpečnější by bylo zachovat se podle toho, co mě napadlo jako první. A přesto jsem proti své vůli zvedla ruku, vytrhla chlapci zprávu z prstů a vložila mu do dlaně minci.

Za tu svoji zvědavost jednou zaplatím.

„Zmiz,“ řekla jsem.

Okamžitě mě poslechl.

Otočila jsem se a vrátila se k oknu. Dívala jsem se, jak opouští hostinec a ohlíží se přes rameno. Nikdo ho nesledoval.

Otevřela jsem vzkaz.

Madinio,
chytrá žena by si všimla, že se gromalijské síly shromažďují ve východní části Thobirey.

A ty jsi byla k vlastní škodě vždy až příliš chytrá.

Nepřekvapilo mě, že zpráva nebyla podepsaná. Kromě toho, rukopis Regnerovy královny bych poznala kdykoli.

Ale musela jsem se sama sebe ptát, jestli se nás nesnaží vlákat do pasti.

Za ta léta jsem viděla mnoho krutostí, kterých se Kaliera dopustila. Mohla se snažit získat Regnerovu důvěru. S ohromným potěšením by mě odsoudil. A s ještě větší radostí by se díval, jak hoří Prisca.

V duchu jsem si vybavila, jak na zem padá otcova hlava. A hned poté jeho tělo. Sevřela jsem ruku v pěst a dopis zmačkala.

Než jsme opustili tábor, dal nám Lorian všem holuby, které vyšlechtili vílové, abychom navzájem mohli komunikovat.

Ale… Prisca potřebovala najít přesýpací hodiny. Tibris také nepřicházel v úvahu, protože odjel vyjednávat s gromalijskými rebely. A Demos podle mých posledních informací doprovázel Priscu. A navíc se choval jako neústupný bastard.

Vicer už bude hluboko v Eprotě, kde se snaží přesvědčit míšence, aby se vypravili na jih do zemí vílů. Ale… možná má kolem sebe naše stoupence. A pokud ne, pravděpodobně by skupinu dokázal dát dohromady.

Napsala jsem krátkou zprávu a z klece vyndala holuba. Nechápala jsem, jak ptáci vědí, ke komu z nás mají letět. Lorian nám jen řekl, abychom jasně vyslovili jméno osoby, kterou chceme kontaktovat.

„Dones to Vicerovi," požádala jsem.

2

PRISCA

Bolest.

Uvědomění přišlo ruku v ruce s bolestí, která mi explodovala za zavřenými víčky. Zadržela jsem povzdech a namáhavě se otočila na bok.

„Je vzhůru."

„Říkal jsem ti, že se probudí."

„Mohla by umřít. Praštil ji moc silně."

Musela jsem se ovládat, abych nezačala naříkat. Z plic mi vyprchal vzduch a oči mě pálily. Roztřeseně jsem se nadechla.

Demos mi kdysi řekl první pravidlo vězně – začni plakat a je s tebou konec.

Ale bohové, ta bolest. A pod bolestí se skrýval slepý strach, jaký jsem ještě nikdy nezažila.

Ztěžka jsem polkla, protože jsem hrdlo měla stažené. Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se odhrnout si vlasy z obličeje. Nedokázala jsem pohnout rukama.

Vílí železo. Dolehla na mě klaustrofobie. Není divu, že mi připadalo, že se dusím. Hrubá pouta z tmavého železa měla ošklivý, drsný povrch. Byla tak těžká, že jsem sotva dokázala zvednout ruce, a spojoval je krátký řetěz.

Rozhlédla jsem se po temné cele. Jediné světlo vydávala zářící světelná koule vznášející se na chodbě naproti mřížím, které mě věznily. Cela byla asi sedm stop široká a devět dlouhá, s kamennou podlahou a třemi popraskanými, vlhkými zdmi. V jednom rohu stála nádoba s vodou a ve druhém prázdný kbelík, na který

jsem odmítala myslet. Stěna z mříží mě podle všeho oddělovala od dlouhé chodby a opíral se o ni strážný oblečený v barvách Eprothy.

Srdce se mi na okamžik zastavilo. Znovu jsem se zhluboka nadechla. A pak ještě jednou. Pomalu jsem se posadila. Místnost se točila. Podařilo se mi zaměřit pohled na tvář, která se tiskla k mřížím. Muž byl hladce oholený, zrzavý a chybělo mu několik zubů.

Tohle nebyl žalář pod Regnerovým hradem. Takže kam mě odvedli? A kolik času uplynulo od chvíle, kdy mě unesli?

Strážný se na mě vesele zašklebil. Upřeně jsem ho pozorovala, dokud mu úsměv z tváře nezmizel.

„Nevypadáš nijak extra, dědičko míšeneckého království."

Jeho poznámku jsem ignorovala a zkontrolovala si zbytek těla. Měla jsem modřinu na lokti, bolely mě svaly a v hlavě mi tepalo, jako kdyby mě někdo bodl do spánku. Ale žila jsem.

Kde byl Cavis?

Strážný odešel, už jsem ho nudila. Byly vedle mojí cely ještě nějaké další? Neslyšela jsem žádné jiné vězně, ale strážný se přesunul nalevo ode mě, kam jsem neviděla. Mumlal něco druhému muži – pravděpodobně strážnému, kterého jsem slyšela mluvit před chvílí.

Znovu jsem si lehla na podlahu, protože mě přemohla závrať.

V duchu jsem si vybavila Cavise, když mu jednu stranu obličeje pokrývala pavučina. Šok a hrůzu v jeho očích, jakmile si uvědomil, že jedná proti své vlastní vůli.

Lorian, Demos a Asinia museli zůstat naživu. Odmítala jsem třeba jen uvažovat o jiné možnosti.

Ale i oni očekávali, že budu žít. Nechtěla jsem je zklamat.

Jednou jsem ti řekl, že dokud se nepostavíš realitě svého života, budeš pořád její obětí. A moje realita je taková, že tě miluju.

Neodpověděla jsem mu stejně. Cítila jsem ta slova hluboko ve svém srdci, ale neřekla jsem mu je. Když tady zemřu, Lorian se nikdy nedozví, co k němu cítím.

Taky tě miluju.

LORIAN

Bestie v dálce zafuněla a zamířila přímo k tělům. Demos je odtáhl do jedné z hlavních jeskyní a nařídil Asinie, aby se schovala a čekala. Její kuše nebyla pro boj zblízka ideální, ale krčila se naproti mně a vykukovala zpoza skály připravená zaútočit.

Demos zaujal pozici a zaklel. Navzdory své chmurné náladě souhlasil, že můj plán vypadá strategicky přijatelně, a navrhnul jen minimální změny.

Vytáhl jsem lehký nůž s dlouhou čepelí. Umožní mi bodat a řezat podle potřeby. V ruce mi připadal známý, jako by se stal pouhým prodloužením mojí paže, a přesto nikdy nebyl důležitější.

Každá minuta, kterou jsme strávili v těch zpropadených jeskyních, představovala další minutu, kdy Prisca zůstávala sama a v nebezpečí.

Demos znovu zaklel.

Střelil jsem po něm zlostným pohledem. „Řvi ještě víc, možná tě ta bestie ještě neslyšela."

Vypustil proud nesrozumitelných urážek, nad kterými bych se za jiných okolností ušklíbl. Pak zmlknul. Na druhé straně jeskyně se Asinia schovala ještě hlouběji do rohu, takže jsem viděl jen špičku jejího šípu.

Bestie zařvala. Podařilo se nám zapamatovat si, kde jsou umístěné pasti. Některé sice zneškodnili Regnerovi strážci, ale pořád jich dost zbývalo. A bestie na ně narážela. Doufali jsme, že než se k nám dostane, bude oslabená.

Jenže vzhledem k rozzuřenému vrčení, které se přibližovalo, to tak úplně nevypadalo.

Další řev. Ucítil jsem odporně páchnoucí dech – smrad připomínající směs plísně a tlející mršiny. Asinia přidušeně vyjekla, ale okamžitě ztichla.

Čekala nás nejnebezpečnější část plánu. Tvor nás sledoval, ale bylo těžké odhadnout, jak vyvinutý má čich. Těla, která jsme

našli, teď ležela jen deset stop od nás. Dýchal jsem ústy a mhouřil oči do slabého světla, zatímco se bestie přibližovala.

Nohy připomínající kmeny poháněla obrovská masa propracovaných svalů a tlusté kůže. Přes široký hřbet se klenuly hroty, asi třicet centimetrů od sebe. A do prdele.

Z hlavy trčely dva dlouhé rohy nad žhnoucíma žlutýma očima, které planuly nepříčetnou touhou po potravě. Bestie zahlédla těla a znovu zařvala. Rozevřela tlamu a odhalila řady zubů s ostrými, pilovitými hranami.

Jeden z Asiniiných šípů proletěl vzduchem a zabodl se bestii do boku. Ta zavrčela, ale šíp sotva pronikl kůží připomínající kůru stromu. Ignorovala ho a zpomalila. Klusem zamířila k tělům.

Nebylo to ideální… ale s dýkou vyrobenou víly jsem měl větší šanci proříznout kůži.

Vystoupil jsem ze svého úkrytu a seknul dýkou bestii přes krk. Vytryskla krev, ale tvor se nezastavil a vrhnul se na mě. Zády jsem dopadl na podlahu jeskyně a vyrazil si dech. Zvedl jsem kolena k hrudi, abych si chránil tělo před otevřenou tlamou a dlouhými, ostrými zuby.

Asinia znovu vystřelila a tentokrát zasáhla místo pod krkem, kde byla kůže tenčí. Šíp se zabodl bestii do hrdla a ta zařvala bolestí. Sklonila hlavu a chňapala po mně zuby. Tvář mi ovanul její horký, zkažený dech.

Vrazil jsem jí nůž pod bradu. Krev se rozstříkla a vyřinula se mi do obličeje.

Demos jí skočil na hřbet. Hbitě proklouzl mezi ostny těsně za hlavu a vrazil bestii ze strany do krku meč. Prořízl maso i svaly.

Zabodl jsem nůž hlouběji a tlačil ho vzhůru, dokud jsem ho neuviděl v tlamě. Demos nade mnou se držel jednoho z rohů, oháněl se mečem a přitom cenil zuby. Bestie pohazovala hlavou, jak se ho snažila shodit.

Asinia vyrazila vpřed.

„Ne!“ zavrčel Demos.

Ignorovala ho, mrštně tančila kolem obrovských nohou tvora a vrazila mu svůj nůž do břicha.

Ozval se děsivý zvuk.

Asinia mu prořízla zranitelnou kůži. Při pohledu na provazce střev, které se vyvalily z těla, se začala dávit. Smrtelně ho zranila. Dobrá práce!

Bestie vykopla nohu a praštila Asiniu do hrudníku.

Ta odletěla přes jeskyni, narazila do stěny a skácela se na zem.

„Sin!" vykřikl Demos.

„Nepřestávej!" procedil jsem skrz zuby a sám jsem trhal nožem, dokud bestie znovu zuřivě nezavrčela. Teď se snažila utéct a zbavit se mojí dýky zaseklé v tlamě. Demos zasazoval rány mečem, ale s menším účinkem, jako by se čepel otupila o kůži.

Bestie klesla na koleno. Odvalil jsem se z dosahu, ale dýku jsem nechal v její tlamě.

Vytáhl jsem meč z pochvy a zasekl ho tvorovi ze strany do krku. Zařval a skácel se v bezvědomí, nebo mrtvý.

Konečně! Popadl jsem dech a Demos zatím seskočil ze hřbetu bestie a klekl si vedle Asinii.

„Žije," řekl napjatým hlasem. „Ale ztratila vědomí."

Cukalo mi v oku, tak jsem si na škubající se sval přitiskl prst. Potřebovali jsme léčitele. Demos byl také zraněný, i když se to snažil skrýt. A Asiniino poranění hlavy bylo vážné, protože stále ležela bezvládně, a tedy naprosto bezbranně.

Přišel jsem k ní a jemně jí přejel palcem po týlu. Boule byla zřetelně nateklá. Do prdele.

Moje tělo se začne přirozeně hojit, jakmile se dostaneme ven tady z těch zpropadených jeskyní. Musel jsem změnit plány. Demose a Asiniu odvedu k léčiteli, a jestli nebudou schopní cestovat, najdu Priscu sám.

Cítil jsem ji. Stále žila. Ale pro Regnera představovala největší hrozbu. Pokud se k ní brzy nedostanu, zemře.

Proti té představě se ve mně všechno bouřilo.

Demos vzal Asiniu do náruče. Viděl jsem krev, která jí slepila vlasy. „Najdeme jí léčitele," řekl jsem mu. Tedy pokud nenarazíme na další z Regnerových milých překvapení…

Demos jen přikývl. Sebral jsem své zbraně a znovu jsme se vydali na dlouhou cestu ke svobodě.

KRÁLOVNA

Když jsem se svými dámami vstoupila do tanečního sálu, hudebníci již hráli. Dny, kdy se dívky hašteřily mezi sebou a flirtovaly s bohatými šlechtici s mnoha tituly, byly pryč. Nyní se držely pohromadě jako stádo ovcí obklíčené vlky.

Sabium se rozvaloval na trůnu a dvůr se mi klaněl. Znechucením se mi svíralo hrdlo. Zdál se být v nejlepší kondici – oči mu zářily a tváře měl růžové, jako by si válku maximálně užíval. Dvořané se napřímili a sledovali, jak kráčím ke svému trůnu. Tento ples si kladl za cíl udržet zdání a vyvolat dojem, že království – a tento dvůr – jsou nedotknutelné.

Poblíž trůnu stál patriarcha Rothnic Boria. Smrt svého syna nesl velmi těžce. Sabia to těšilo a slíbil mu podporu, až se bude chtít pomstít – pokud dokáže využít svůj brilantní mozek, který vymyslel kočáry bez koní, a vytvoří něco ještě mnohem… smrtelnějšího.

Rothnic souhlasil. Několik mých zvědů se bez úspěchu pokoušelo odhalit, čemu přesně se věnuje. Patriarcha pracoval dnem i nocí, posedlý myšlenkou zničit Madiniu.

Pokud se jí někdy zmocní, bude umírat a přitom křičet prosby o milost.

To riziko podstoupila vědomě.

Posadila jsem se a mávnutím ruky odmítla pohár vína. Sabium pokračoval v rozhovoru. Už se ani nesnažil skrývat přede mnou většinu svých plánů.

Věděla jsem, co to znamená.

V okamžiku, kdy zabije mého syna, zbaví se i mě. Proč by se obtěžoval mluvit tiše, když už nebudu naživu, abych jeho tajemství komukoli prozradila?

Srdce mi bušilo jako o závod a v uších mi hučelo. Znala jsem Sabia. Když se na mě v poslední době díval, nedokázal potlačit úsměšek a v mrtvých očích mu probleskovalo pobavení. Pokud vše půjde podle jeho plánu, můj život skončí během několika příštích týdnů, ne-li dní.

„Povězte mi, Vaše Veličenstvo, podařilo se vám najít Caddarila Cleavera?" zeptal se Rothnic.

Sabiovi zacukal sval ve tváři. Tuto otázku by se nikdo jiný položit neodvážil, ale Rothnic věděl, že je v bezpečí. Alespoň prozatím.

Sabium svým strážcům povolil, aby zatkli kohokoli podezřelého, že je „zkažený". Mnozí z nich však této příležitosti využili k vyřizování starých účtů. Caddarilova syna upálili, ačkoli byl člověk, coby míšence a král podsvětí mezi obyvatelstvem zažehl jiskru vzteku. Tento vztek přerostl v nepokoje, jejichž potlačení trvalo několik týdnů. Doufala jsem, že vzpoury budou výraznější. Když ale Sabiovi strážci povraždili ty, kteří působili největší chaos, dostali obyvatelé města strach.

Sabium pozval Cleavera na večeři, ten se ale místo toho začal skrývat. Sabium teď vypadal slabě. Ale co bylo důležitější, Caddaril toužil po pomstě.

„Ještě ne." Sabium mluvil neutrálním tónem a protáhl si nohy. „Je to však jen otázka času. Přestane vzdorovat."

Ne, nepřestane. Sabium mu zabil jediného syna.

Znovu dokázal, že nemá ponětí, jak na takovou ztrátu rodiče reagují.

Dovolila jsem si snít o tom, jak Caddaril jednoho dne Sabia překvapí. Jak vrazí meč do králových útrob, když to bude nejméně čekat. Samozřejmě že na něco takového byl Sabium příliš

dobře střežený – a chráněný vlastní magií –, ale ta představa mi přinášela stejnou útěchu jako sálající oheň v mrazivém dni.

K Sabiovu trůnu přistoupil posel a hluboce se uklonil. Král mávl prsty, vzal zprávu a přečetl si ji.

Na jeho tváři se mihl šok, který okamžitě vystřídal nezaměnitelný výraz vítězství.

Vyschlo mi v ústech a žaludek se mi sevřel. Cokoli, co přináší Sabiovi takové potěšení…

„Musím se o něco postarat." Nemluvil ke mně. Ne, kývl na Rothnica, který sklonil hlavu a oči se mu leskly zvědavostí.

Sabium vstal a ignoroval dvořany, kteří se mu klaněli. Vyšel z místnosti a já přejela pohledem po přítomných. Žádný z mých špehů tu nebyl. Ale věděla jsem, kde jednoho najdu.

Kdybych odešla tak brzy po Sabiovi, zachovala bych se zbytečně nápadně. Nemohla jsem si dovolit vzbudit sebemenší podezření. Tak jsem čekala a tvářila se klidně a znuděně. Dokonce jsem Rothnicovi dovolila, aby mě vyvedl na taneční parket, i když jsem celou dobu měla samým odporem po celém těle husí kůži.

„Vypadáte roztržitě, Vaše Veličenstvo."

„Jsme ve válce, patriarcho Borio. Všichni jsme roztržití."

„Hmm."

„Omluvte mě," požádala jsem ho, když tanec skončil. „Víte, jak mě tyto věci vyčerpávají."

„Samozřejmě." Jeho pohled se setkal s mým. Tep se mi zrychlil. Rothnic byl vždy nebezpečný, ale smrt jeho syna v něm uvolnila něco víc. Toužil po krvi. Usmál se a pustil mě. „Dobrou noc, Vaše Veličenstvo."

Rozhlédla jsem se po místnosti, abych našla své dámy. Při podobných příležitostech mohly zůstat, jak dlouho chtěly. Ale všechny se seřadily a následovaly mě ke dveřím, jako bych je měla chránit.

„Potřebujete něco, Vaše Veličenstvo?"

„Ne. Dobrou noc, Lisveth."

Přikývla a podívala se na ostatní. Společně vyšly po schodech. Hrůza, která se odehrávala na tomto dvoře, dokázala to, co se nikdy dříve nepodařilo. Zanechaly malicherných sporů a žárlivosti a semkly se kvůli vlastní bezpečnosti.

Před svými komnatami jsem našla Neliu. Předstírala, že kontroluje, zda na zrcadle v chodbě nejsou šmouhy. Jako obvykle si oblékla těžké vlněné šaty. Ramena měla svěšená a záda shrbená. Dohlížela na veškeré služebnictvo – od štolbů po pomocníky v kuchyni – a získala tak přístup do všech koutů hradu, což z ní činilo výjimečný zdroj informací.

„Sloužící, kterým zadáváš úkoly, mě opakovaně zklamali," vyštěkla jsem na ni. „Na mých zrcadlech zůstávají jejich otisky prstů."

Neliiny oči se setkaly s mýma. Mezi obočím se jí rýsovaly hluboké vrásky. Sklonila hlavu. „Prosím, dovolte mi, abych se podívala, Vaše Veličenstvo. Potrestám toho, kdo za to zodpovídá."

Mávla jsem rukou a Nelia spěchala přede mnou, aby mi otevřela dveře.

„Osobně zkontroluji všechna vaše zrcátka," oznámila hlasitě.

„Dobře."

Nelia prověřila každou místnost, jestli se v ní někdo nezdržuje. A já zatím stála před krbem. Počasí bylo mnohem snesitelnější než dříve, ale pořád jsem dávala přednost hřejivému teplu.

Nakonec přišla za mnou, celá bledá.

„Chytili dědičku míšeneckého království," vyhrkla a přestala se chovat servilně. „Vězní ji v jednom z Regnerových tajných žalářů."

Žaludek se mi bolestivě sevřel. Bez živé dědičky neměl můj syn žádnou šanci.

„Sem ji nepřivede." Otočila jsem se a dívala se do plamenů. „Alespoň dokud z ní nedostane všechno, co potřebuje."

„Ne, Vaše Veličenstvo. Ví, že hrad se hemží špicly. A nebude riskovat, že ji někdo osvobodí."

Obrátila jsem se k ní. „Kde ji drží?“

„Nejsem si jistá.“

Její odpověď mě nepřekvapila. Věděla jsem, že můj manžel má po celém království mnoho žalářů. Mohla jsem udělat jediné – zúžit možné varianty, dokud nezískáme více informací.

„Co se stalo s princem Krvežíznivcem?“

„Nevím, Vaše Veličenstvo.“

Zaťala jsem ruce v pěst a snažila se neztrácet trpělivost. „Kolik stráží Sabia doprovází? Kolik jídla si vzali na cestu? Zmínil někdo z nich, kolik nocí budou pryč?“

Zamrkala. „Zjistím to.“

Přikývla jsem. „Rychle.“

Otočila se a spěšně vyšla z místnosti. Přejela jsem si třesoucí se rukou po obličeji. Pokud zabijí dědičku míšeneckého království dřív, než se jí podaří osvobodit mého syna, bylo tohle všechno zbytečné.

Před očima se mi mihla Sabiova tvář. Výraz ohromeného potěšení. Vše naplánoval s nadějí, že ji zajme, a přesto částečně nečekal, že mu to vyjde.

Uvěří mi Madinia ohledně gromalijských míšenců? A pokud ano, znamenalo by to, že mi uvěří, kdyby se mi podařilo zjistit, kde se nachází Sabiovo vězení? Uvízla jsem tu jako v pasti, neschopná osvobodit dědičku míšeneckého království. Ale pokud mi Madinia uvěří, existovala šance, že by to mohla dokázat ona.

Sabiovi bude trvat několik hodin až dní, než se k dědičce dostane. Záleží na tom, kde se žalář nachází. Mohl by se dokonce přestat ovládat, zabít ji tam a přivézt její tělo zpět, aby ho vystavil na městských hradbách.

To jsem nemohla dopustit.

Alespoň prozatím.

3

PRISCA

Kroky po kamenech. Probrala jsem se natolik, že jsem pootevřela oči, a vtom se objevil ten muž z kočáru… *Eadric*. Zmizel předstíraný úsměv, který byl jen maskou. Nyní měl prázdný výraz a tvrdý pohled. Hrudník se mi sevřel. Tohle pro mě nevěstilo nic dobrého.

Zagestikuloval na zrzavého strážce, aniž by mu věnoval pohled. Strážce odemkl dveře cely, ušklíbl se na mě a strčil klíč zpátky do kapsy. Eadrica do cely následoval další muž. Byl menší než já, hubený, až kostnatý. Chodil rychle, téměř jako by za Eadricem pospíchal. Řídké vlasy si nechal narůst dlouhé, a jak šel, rozdělily se do pramenů a odhalily širokou lysinu.

Dveře cely se za nimi zabouchly a rázem se zdálo, že se prostor o několik stop zmenšil.

Eadricovi zaškubal sval ve tváři. Zatínal zuby. Tiskla jsem se zády ke stěně a vyčkávala.

Dva muži s neozbrojenou ženou v zamčené cele, to nikdy nedopadne dobře. Přinejmenším pro tu ženu.

„Zdá se, že přesýpací hodiny vzal tvůj bratr," řekl mi Eadric.

Sevření hrudníku povolilo a najednou jsem se mohla zhluboka nadechnout. Pokud měl Demos přesýpací hodiny a Eadric nevěděl, kde je, znamenalo to, že přežili – ať už na ně Regner nastražil cokoli.

„To je Demosovi podobné."

Eadric se chladně usmál. „Neměl by být schopný se jich dotknout. Co abys mi řekla, jak prolomil jejich ochranný štít?"

„Nehodlám ti říct…“

Ukázal na muže vedle sebe. Ten zvedl ruku a mě do bicepsu sekla neviditelná síla. Rozřízla ho dlouhou, krvavou ránou.

Bolest mi vystřelila do celé paže. Vykřikla jsem a pokusila se překrýt si zranění rukou, ale těžké řetězy mi v tom bránily. Svou silou mi prořízl tuniku a sekl hluboko do svalu. Zatnula jsem zuby a zhluboka se nadechla.

Eadric znovu mávl rukou. Muž přikývl a další hluboká řezná rána se mi otevřela u levého kotníku. Sykla jsem a Eadric mě pozorně sledoval. Oči se mu pobaveně rozjasnily. „Ty prostě nevíš, kdy se vzdát, co?“

„Můžeš mě mučit, jak chceš. Stejně ti nic nepovím,“ odsekla jsem mu.

„Tušil jsem, že řekneš něco takového.“

Svíjela jsem se bolestí, když mi Eadricův pomocník zasazoval jednu ránu za druhou. Teplá krev mi stékala po kůži a z kovového zápachu se mi točila hlava. Ale už jsem nekřičela. A rozhodně jsem neměla v úmyslu tomu bastardovi cokoli prozradit.

Opírala jsem se o zeď a zoufale lapala po dechu. Eadric se ke mně sklonil. „Soltor tě dokáže osekat až na kost,“ oznámil mi konverzačním tónem. „Pak ti rány zahojí a celé to můžeme opakovat. Klidně několik dní.“

V duchu jsem se upnula na jeho poslední slovo. Několik dní. To znamenalo, že Regner sem teprve musí dorazit. A taky to znamenalo, že do té doby můžeme s Cavisem utéct.

Eadric káravě zamlaskal. Musel dát znamení Soltorovi, protože kůže se mi začala stahovat a hluboké řezy se zacelovaly. Zaplavila mě trýznivá bolest, jako by mi rány jednu po druhé zašíval.

„Pokračuj,“ nařídil Eadric.

Agónie mi rvala tělo, když mě Soltor znovu a znovu řezal.

Zavřela jsem oči, abych bolest potlačila. Přestala jsem vnímat Eadricův hlas i Soltorovo lapání po dechu. Místo toho jsem

soustředěně myslela na Loriana. Asiniu. Tibrise a Demose. Na Galona, Martha, Rythose, Madiniu. A na míšence, kteří se skrývali po celém kontinentu a zoufale toužili po míru a bezpečí.

„Tohle všechno může skončit," řekl Eadric. „Vyvedu tě z cely, nařídím, aby ti připravili koupel, a můžeme to probrat při večeři jako dvě rozumné osoby."

Pohrdavě jsem si odfrkla. Prudce jsem otevřela oči, když mě Eadric chytil za bradu. Pokusila jsem se vrazit mu pěsti do obličeje, ale zabránil mi v tom druhou rukou, kterou sevřel řetěz mezi mými pouty.

„Zkusíme to jinak," navrhnul. „Oni mají přesýpací hodiny, my máme tebe. Kam pojedou?"

Zasmála jsem se.

Sval ve tváři mu znovu zacukal. Stiskl mi bradu ještě pevněji, bolestivě.

„Co se děje?" zeptala jsem se. „Bojíš se, že si pro tebe přijde Lorian? Protože on *přijde*."

Sevřel rty, pustil mi bradu a zagestikuloval na Soltora. Bolest se mi zaryla hluboko do těla a trhala na kusy psychický obranný štít, který jsem si vytvořila. Svět kolem mě zbělel.

V dálce někdo zařval. Cavis. Zaplavila mě úleva a najednou se mi lépe dýchalo.

Byl naživu.

Eadric se obrátil k blonďatému strážci. „Přiveď sem našeho hosta."

Srdce se mi na okamžik zastavilo. „Ty hajzle!"

Naklonil se ke mně tak blízko, aby mi mohl zašeptat do ucha: „Já tě *zlomím*."

Prudce jsem zvedla hlavu a praštila ho čelem do nosu. Eadric zavrávoral a chytil se za nos, ze kterého mu tekla krev. Zatočila se mi hlava. Se svými současnými zraněními bych ji asi neměla používat jako zbraň.

Ale stálo to za to.

Dveře cely se otevřely. „Léčitele?“ zeptal se zrzavý strážný. Cavise tlačil před sebou. Eadric strážného ignoroval a upřeně sledoval Cavise.

Raději bych se nechala roztrhat na kusy, než abych se dívala, jak Cavis vešel dovnitř a zmateně se mračil. Naše pohledy se setkaly a jeho oči se vyjasnily. Poznal mě.

„Už nějakou dobu tě sleduju,“ řekl mi Eadric. „A moji lidé zaslechli nejrůznější zvěsti. Zřejmě nespíš jen s Krvežíznivcem. Existuje řada svědků, kteří přísahají, že si děláš nárok na všechny.“

Od toho večera v hostinci uplynula už spousta času. Od chvíle, kdy jsem škádlila Loriana a ostatní. Od okamžiku, kdy jsem poprvé slyšela Loriana se smát. Eadric si myslel, že mě může zahanbit, ale ta vzpomínka mě naopak posílila.

Cavis se mi podíval do očí. Byl zpátky, mentálně přítomný. Ani jeden z nás nepromluvil, ale ten pohled stačil. Cítila jsem zvláštní klid.

„Zkusíme něco jiného,“ řekl Eadric. „Budu se vás obou ptát. A když neodpovíte, budete se muset dívat, jak váš miláček krvácí.“

Potlačila jsem vzlyk. Cavis nic nevyzradil. Podléhal zlovolnému snování krále, a přesto neřekl jediné slovo. Ačkoli ho to přijde draho.

„Ani nepotřebuju Soltorovu pomoc,“ řekl Eadric. „Víš, co se stane, když se králi odváží vzdorovat některý z jeho pavouků?“

Mlčela jsem. Eadric se usmál. „Dochází k tomu neuvěřitelně vzácně… A je to možné jen proto, že tady král ještě není, aby se ptal sám. Ale pokaždé když se tvému milenci podaří potlačit nutkání, část jeho mozku začne krvácet a odumře. Nakonec z něj nezůstane nic než vlastní stín.“

Nedovolí, aby se Cavis k takovému stavu přiblížil. Regner by Eadrica určitě zabil, kdyby Cavis zemřel dříve, než by ho mohl vyslechnout. Koneckonců, patřil desítky let mezi Lorianovy a Conrethovy blízké. Mezi ty, kterým věřili nejvíc. Jenže kolik utrpení by Cavis mohl snést a pořád zůstat sám sebou?

O tajemstvích mozku jsem toho moc nevěděla, ale Tibris mě kdysi zasvětil do některých svých teorií týkajících se osobnosti a vzpomínek uložených v různých částech naší mysli.

Naklonila jsem hlavu a posměšně se na Eadrica podívala. „To do toho musíš zatahovat ještě někoho dalšího? Kam se poděly ty řeči o tom, že mě zlomíš?“

„Nemyslím tím jen fyzicky. Zničím tě i zevnitř. Rozlámu ti duši na kousky. Nic jiného si ani nezasloužíš.“

„Co jsem ti kdy udělala?“

Eadric se zamračil, jako by té otázce nerozuměl. Ale bylo jasné, že v tomhle je něco osobního. Lámala jsem si hlavu, ale viděla jsem ho jen tenkrát v tom hostinci s Lorianem.

Ukázal na Soltora. „Začneme.“

Soltor mávl rukou. Přímo nad žebry se mi otevřela dlouhá rána, tak hluboká, že odhalila kost. Točila se mi hlava a chtělo se mi zvracet. Eadric se zasmál.

Cavis se vrhnul na Soltora a Eadric se přestal smát. Soltor couval ke zdi a uhýbal před Cavisem.

„Přestaň,“ přikázal Eadric Cavisovi.

Cavis ho ignoroval. Z nosu a očí mu tekla krev.

„Cavisi, *prosím*, přestaň,“ požádala jsem ho.

Eadric se podíval na Soltora. Tentokrát pořezal Cavise – způsobil mu dlouhou ránu přes stehno. Cavisovi podklesla noha, takže se svalil na podlahu. Černá pavučina ostře vynikala na bledé kůži jeho tváře a zasněné oči nyní zakalila bolest a zmatek. Mně žilami proudila horkost, jako by mi krev v nich vřela.

Soltor rozřízl Cavisovi tvář a rozetnul pavučinu vedví. Odchlíplé, potrhané maso obnažilo bílou lícní kost, která kontrastovala s rudou krví.

Co bych mohla udělat? Jak bych to mohla ukončit? Byla jsem k ničemu. Úplně neschopná. Napínala jsem pouta a hledala záblesk své síly. Nic jsem necítila. Oči mě pálily, dýchala jsem stále rychleji.

Eadric se na mě usmál, jako by mi četl myšlenky. „Mučení samo o sobě je nudné," pronesl konverzačním tónem. „Konec-konců tělo lze zranit jen do určité míry, než začne selhávat. Proto mi připadá Soltorova moc tak zajímavá. Bolest, kterou budeš zažívat, nemá žádné hranice. Ani bolest, kterou bude trpět tvůj milenec. Znovu a znovu vás vyléčíme. Dřív než tělo se zlomí tvoje mysl. Tak je to mnohem zábavnější."

Kývl na Soltora a kůže na Cavisově tváři začala srůstat. Zaplavila mě úleva. Své pocity jsem ale skryla a z mého výrazu se nedalo nic vyčíst. Soltor zhluboka vydechl a obrátil pozornost k mým zraněním. Tentokrát je nezahojil úplně.

Soltorova síla měla své hranice.

Můj pohled se setkal s Cavisovým. Oči se mu opět vyjasnily a jeho klidný, pevný pohled mi pomohl znovu si vybudovat chabý psychický štít. Ještě chvíli musíme vydržet.

LORIAN

V lese bylo chladno. Vysoké borovice se tísnily blízko u sebe a jejich větve se navzájem proplétaly, takže zakrývaly oblohu. Mezi větvemi probleskovaly slabé sluneční paprsky a vytvářely skvrnité vzory na svěžích kapradinách. Krok za krokem jsem pokračoval v cestě a každé moje došlápnutí tlumil koberec z opadaného borovicového jehličí. Zranění se mi pomalu hojila.

S Demosem jsme střídavě nesli Asiniu, dokud se před pár minutami neprobrala a netrvala na tom, že může jít sama. Pohybovala se nejistě, potácela se a pohled měla rozostřený. Vzhledem k tomu, že právě zvracela, asi nebude dlouho trvat a znovu ji budeme muset nést. Ale byla stejně tvrdohlavá jako Prisca.

Moje spřízněná duše.

Žaludek se mi prudce sevřel, jako by po něm chňapla neviditelná ruka a mačkala mi vnitřnosti. Cítil jsem, že se prázdnota

v mém hrudníku každý den rozpíná, a hrozilo, že mě celého pohltí. Byl jsem od ní tak daleko. A navíc jsem věděl, že jí hrozí smrtelné nebezpečí…

Neexistovalo horší mučení. Možná šlo o trest za krev, kterou jsem měl po těch letech na rukou.

Bohové přesně věděli, kam udeřit. Dal bych *cokoli*, abych si to s ní mohl vyměnit.

Asinia zakopla o větev a tiše zaklela. Demos i já jsme mlčeli. Neměli jsme co říct. Než jsme se vydali do jeskyní, prodali jsme koně v nejbližší vesnici. Nechtěli jsme riskovat, že budou hladovět nebo je zajmou naši nepřátelé, pokud bychom tam dole uvízli v pasti. Ale vesnice Hemiarath ležela ještě několik hodin chůze odtud.

„Jestřáb," zavrčel Demos. Otočil jsem se a viděl, že pozoruje oblohu.

Aquilus se snášela dolů a přelétala nad stromy, až mi nakonec přistála na rameni. Zaplavil mě stejný pocit úlevy, jako když ledová voda stéká po popálenině. Pohladil jsem ji a vytěsnil z hlavy všechny rušivé myšlenky, abych se mohl soustředit.

„Pošlu zprávu Galonovi a ostatním," řekl jsem.

Asinia přikývla a položila ruku Demosovi na rameno, aby udržela rovnováhu. Demosův pohled se setkal s mým a v očích se mu zableskla panika a bezmocný vztek. Ano, potřebovali jsme léčitele.

„V Hemiarathu nás budou hledat," řekla Asinia. „Regner tam pošle špehy. Pro případ, že bychom přežili."

„Já vím." Naštěstí jsem měl jinou možnost.

„Nemůžeme tam zastavit. Musíme pokračovat. Pris…"

Demos pomalu otočil hlavu a v jeho očích nezůstal jediný náznak, že je částečně člověkem. Kdybych s jistotou nevěděl, že se narodil jako míšenec, možná by mě napadlo, že přede mnou stojí víl v lidské podobě. „Zastavíme se v Hemiarathu, kde se na tebe podívá léčitel."

„Ty tady nerozhoduješ," sykla Asinia. „Pokud se máme dostat do vesnice jen proto, aby nás zatkli Regnerovi strážci, kdo najde Priscu?"

„Přehlasujeme tě," řekl jsem mírným tónem a držel na uzdě svůj hněv. Sáhl jsem hluboko do kapsy a našel kus pergamenu, který jsem roztrhl na polovinu.

„Ale…"

Zvedl jsem pohled a Asinia ucukla. Demos ztuhl a pomalu se postavil před ni. Pak se na mě rozlíceně podíval.

„Měla by ses napít," zamumlal Demos a podal Asinie měch s vodou. Poodstoupila od něj a zhluboka se napila. Spěšně jsem napsal vzkazy.

Jedna zpráva byla pro vílí ženu, která žila na kraji Hemiarathu. Nebude ráda, že jí píšu, ale dluží mi službu.

Druhý vzkaz jsem poslal Galonovi. Nemohl jsem mu říct o Cavisovi. Ne takhle. Ale ve vílím jazyce jsem mu napsal, že unesli Priscu. Strávíme jednu noc kousek od Hemiarathu. A pak se začnu vyptávat stráží v každé vesnici a městě v celém království, dokud nezjistím, kde Priscu drží.

Upřeně jsem se Aquilus zadíval do očí. Přivázal jsem jí první vzkaz k pravé noze a poklepal na ni. „Nejdřív Valdoria." Naklonila hlavu a já přivázal druhý vzkaz k levé noze. „A pak Galon."

Valdorie nenesla Aquilus zprávu už dávno, takže jsem jí dopřál krátkou chvíli, aby si vzpomněla.

Pak jsem jí znovu poklepal na pravou nohu. „Valdoria."

Poklepal jsem na druhou nohu. „Galon."

Jemně se zobákem dotkla mé tváře.

Dobře.

„Jak zajistíš, aby si ten, kdo dostane první vzkaz, nepřečetl i zprávu pro Galona?" zeptal se Demos.

„Jestřábi, které vílové vycvičí, mají nejen magickou sílu, ale jsou i neuvěřitelně krutí. Aquilus je zároveň odolná vůči jiné magii – je to přirozená ochrana, kterou ptákům vštěpujeme."

Aquilus vzlétla z mého ramene a my jsme se znovu vydali na cestu. Galon, Rythos a Marth opustili Quorith před několika dny. Doufejme, že se už vrátili do Eprothy.

Budu jim muset říct o Cavisovi.

Cavis. Kdyby to Demos a Asinia neviděli na vlastní oči, žil bych v přesvědčení, že jsem měl halucinace. Ale byla to pravda.

Regner se k němu musel dostat, když byl ještě dítě. Než jsme ho přijali mezi sebe. Kdyby to Cavis věděl, zabil by se. Nikdy by nezaložil rodinu.

Ta agónie v jeho očích, když si uvědomil, co se s ním děje…

Jako by se stal loutkou a každý pohyb se vymykal jeho kontrole.

Prisca za něj bude bojovat. Bez ohledu na všechno ostatní. Nepřestane v něm vidět přítele, kterého znala. Ale Cavis to věděl. Proto mě prosil, abych ho zabil. Do krku mi stoupala horká žluč. Selhal jsem.

Nedokázal jsem ochránit ani Priscu.

Konečně jsme zastavili u řeky a naplnili měchy. Demos si sundal košili, namočil ji do vody a přitiskl ji Asinie na hlavu. Seděla na břehu, ve tváři smrtelně bledá.

„Priscu budou mučit," řekla.

„Má disk," opáčil Demos s temným výrazem, jaký jsem u něj ještě neviděl. „Nikdy nedopustí, aby ji kdokoli donutil prozradit tajemství míšenců."

Disk. Vytvořili ho vílové, aby si vězeň mohl vzít život. Což se perfektně hodilo právě pro tuto situaci. Každý z nich si jeden schoval někde na těle.

„Ne, nemá," procedil jsem skrz zuby. Sebral jsem jí ho, jakmile jsem si ho všiml.

Asinia se postavila. „Ty sobeckej bastarde!"

„Najdu ji."

Otevřela ústa. Ať už viděla v mojí tváři cokoli, pusu zase zavřela.

Slib, který jsem pronesl, patřil Asinie, Demosovi i samotným bohům. „Pokud to bude nutné, prohledám každý centimetr kontinentu. Zabiju každého, kdo se mi postaví do cesty. Prisca bude žít. Postarám se o to."

4

PRISCA

Mučení trvalo několik hodin. Když Soltor prořízl Cavisovi špičaté ucho, stačilo hanebně málo, abych mu vyklopila všechno, co chtěl vědět. Ale zatnula jsem zuby, protože jsem si dobře uvědomovala, co by se stalo, kdybych se nechala zlomit. Zemřeli bychom i tak. A stejně tak všichni naši přátelé. A rodiny.

Stěží jsem potlačila slzy, když Cavisův pohled znovu vyhasl. Dokázala jsem snést cokoli, jakoukoli bolest, ale tohle ne. Vždyť Cavis stál přede mnou, a přesto jsem ho ztrácela.

Když přestal reagovat, Eadric vychrlil proud nadávek. V této podobě Cavis bolest podle všeho nevnímal, což situaci trochu usnadňovalo.

Neřeknu tomu sráči Eadricovi ani slovo.

Soltor začal krvácet z nosu, protože ho Eadric nutil pokračovat za hranice vlastní moci. Věděla jsem, jakou bolest hlavy zažívá. A doufala jsem, že ho trhá na kusy.

Konečně Eadric odešel i s klopýtajícím Soltorem v závěsu.

„Nedělejte si tady moc velké pohodlí," poznamenal Eadric přes rameno. „Vrátíme se."

Právě to mě mučilo nejvíc. Představa, že to každou chvíli začne znovu. Eadric se usmál. Dobře to věděl.

Cavis se sesul ke zdi, oči skelné. Připlazila jsem se k němu a chytila ho za ruku. Byla ledová.

Chvěla jsem se po celém těle. Soltor mi nezpůsobil natolik hluboké rány, abych vykrvácela, ale bolest neustupovala.

„Cavisi? Slyšíš mě?"

Pomalu otočil hlavu a v jeho pohledu jsem zachytila náznak poznání. „Pris. Musíš mě zabít. Já to nedokážu. Královo zlovolné snování mi to nedovolí."

Ucukla jsem rukou. Cavis mě za ni chytil a stiskl.

„Cavisi…"

„Poslouchej mě. Vím toho až moc. Teď… už si vzpomínám. Regner čekal celou tu dobu, abych strávil desítky let v blízkosti jeho nepřátel. Abych poznal dvůr vílů. Abych pochopil, jak přemýšlí Conreth, a dokázal předvídat Lorianovu strategii. Vím, jak naši reagují na hrozby a koho nasadíme na všechny různé typy útoku. Chápu, jak budou hlasovat na jednotlivých územích a kdo bude pravděpodobně spolupracovat s Conrethem. Pokud přežiju, Regner se tohle všechno taky dozví." Přes tvář mu přelétl smutek.

Zavrtěla jsem hlavou. Ani na okamžik jsem o tom nechtěla uvažovat. „Najdeme způsob, jak napravit, co ti udělal. Jakmile se odtud dostaneme, vrátíme se k Lorianovi a ostatním. Schováme tě někam, kde na tebe budeme moct dohlédnout, než zjistíme, jak…"

„To se nedá napravit. Čím déle zůstanu naživu, tím větší hrozbu představuju pro tebe, Loriana, pro všechny. Vím, jak prolomit vílí štíty v táboře míšenců. V táboře, kde teď žijí Sybella a Piperia."

Pálily mě oči. Věděla jsem přesně, co tím myslí. Ale pokud se nám podaří ze žaláře dostat, mohl by se uzdravit. Věděla jsem, že by to šlo.

„Cavisi."

„Prisco, prožil jsem krásný život. Možná jsem ztratil část sebe sama, ještě příliš mladý na to, abych si to pamatoval, ale na oplátku jsem našel bratry, se kterými jsem po desetiletí bojoval bok po boku. Našel jsem Sybellu. Mám Piperiu. Umřel bych stokrát, abych je ochránil."

Měla jsem tak sevřené hrdlo, až mě bolelo. „Zasloužíš si víc času. Nevzdávej to, Cavisi. Prosím."

Cavis jen zatnul čelisti.

Odmítala jsem to přijmout. Prostě *odmítala.*

Připadalo mi, že se okovy kolem mých zápěstí utahují, jako by reagovaly na to, co se mi honí hlavou. Pozorně jsem si prohlédla zámky. Bohužel mi zabavili sponky do vlasů. Pohledem jsem přejížděla po cele.

„Ten zrzavý strážný má klíče od našich řetězů i mříží," zašeptala jsem Cavisovi. „Musíme spolupracovat."

Podíval se na mě bolestně laskavým pohledem. „Řekni Sybelle, že pro mě byla vždycky ta pravá. Od chvíle, kdy jsem ji uviděl. Ví to, ale chci jí to připomenout. Řekni jí… Řekni jí, že každá vteřina tady toho stála za to, protože jsem mohl být s ní. A jednoho dne, až bude Piperia dost velká, tak jí řekni, že jsem pomáhal ve válce proti Regnerovi. A klidně můžeš trochu přehánět." V očích se mu leskly slzy, ale přesto se usmál. „Každá holčička by si měla myslet, že její táta byl hrdina."

Hrdlo jsem měla natolik stažené, že jsem nedokázala říct jediné slovo. Cavis mluvil dál.

„Postarej se o Loriana. Pevně ho objímej a važ si každé vteřiny. Čekal na tebe dlouho. A řekni jemu, Galonovi, Marthovi a Rythosovi… Řekni jim, že stát se jejich bratrem pro mě byla největší čest v životě."

„O tom se odmítám bavit."

Cavis se tiše zasmál. „A neztrácej tuhle svoji tvrdohlavost, Pris. Budeš ji potřebovat. Víš, teď už si na všechno vzpomínám. Když jsem byl malý kluk. Pamatuju si, jak moji rodiče zemřeli, a pamatuju si, jak jsem utíkal do bezpečí. Někdo mě srazil, zvedl do náruče a odnesl mě k Regnerovi. Potěšilo ho, když se dozvěděl o mé síle. Řekl, že jednoho dne mu prozradím všechna tajemství, která jsem se během života dozvěděl. Povím mu o všech rozhovorech, které jsem zaslechl v jakémkoli jazyce."

Potom jsme mlčeli. Já si nechtěla připouštět myšlenku, že by ze žaláře nevyšel, a Cavis zamyšleně zíral na stěnu a vypadal celkem spokojeně.

Nakonec jsem se začala třást. Cavis zvedl spoutané ruce a já se posunula tak, abych mu ležela na hrudníku. „Nevzdávej to," prosila jsem ho.

„Nevzdávám. Ale potřebuju, abys byla připravená. Jestli se mi něco stane, uteč."

„Přestaň. Utečeme společně," trvala jsem na svém. „Nebo nás najde Lorian a ostatní. Bude to v pořádku."

Cavis se usmál. Ale nesouhlasil. „Slib mi to, Pris. Dostaneš se odsud a nenecháš je, aby tě zlomili. Nedovolíš, aby tě *tohle* zlomilo."

Dívala jsem se do jeho zasněných očí a nedokázala mu to odepřít. „Slibuju."

MADINIA

Ta mrcha nelhala.

Vicer měl v Gromalii své lidi. Jakmile dostal moji zprávu, varovali tábor míšenců před blížícím se útokem. Vůdci okamžitě odvedli děti, nemocné a staré. Všichni, kteří mohli bojovat, čekali na příjezd vojska gromalijského krále.

Obě strany utrpěly těžké ztráty. Nakonec ale museli Gromalijci utéct. Bez Kalierina varování by došlo k masakru. Teď se gromalijští míšenci přesouvali do království vílů, kde se připojí k míšencům v tamním táboře.

Co Kaliera chystá?

Z dobroty srdce rozhodně nic nedělala. Otázkou zůstávalo, jestli vůbec *nějaké má*. Jednou jsem viděla, jak uhodila služebnou proto, že jí přinesla příliš studený čaj.

Nemluvě o tom, jak poslala do Regnerova žaláře tu míšenku – jen aby ji Regner za úsvitu nechal upálit. Wila. Tak se jmenovala. Prisca na její smrt stále myslela.

Takže proč by nás královna varovala ohledně tábora míšenců?

Opřela jsem se zády a přinutila se soustředit na hlasy kolem sebe. Seděla jsem v další krčmě – tentokrát v hostinci na okraji malé vesnice. Poloha a velikost vesnice zaručovaly, že hostinský či jeho žena nebudou mít tendenci nikoho špehovat – právě měli plné ruce práce s cestujícími, kteří se po úmorném dni sotva dovlekli dovnitř.

O několik stolů dál se halasně smála skupina opilých mužů. Během posledních pár hodin, kdy jsem tady popíjela víno, se chovali čím dál hlasitěji.

Těm jsem ale pozornost nevěnovala.

Ne, mě zajímali dva muži, kteří seděli za mnou. Ani jeden si nesundal plášť a záměrně mluvili velmi tiše. Měli kvalitní boty a ještě kvalitnější zbraně. Jejich pláště byly prosté, bez ozdob, ale poznám kvalitu – ta byla hřejivá a zároveň upravená tak, aby nepromokla.

Oba byli vousatí, ačkoli jeden byl mnohem starší – vlasy a vousy mu prokvétaly šedinami. Když druhý muž zvedl pohár k ústům, klouby měl poseté starými jizvami i čerstvými řeznými ranami.

Žoldáci.

Zjizvený něco řekl a Prošedivělý zaklel. Zjizvený uvážlivě přikyvoval. „Moje řeč."

Sklopila jsem oči, protože jsem cítila, jak mě jeden z nich přejel pohledem.

„Z Mistrunu, říkáš?"

„Jo. Prý vyvraždili celou vesnici. Vůbec nikdo nepřežil."

Zvedla jsem sklenici vína k ústům, abych skryla jakoukoli známku reakce. Mluvili o Prisčině vesnici. Než vyrazila hledat své přesýpací hodiny, poslala mi zprávu, ve které mi přesně popsala, co se stalo s lidmi, kteří tam žili. Nebyla jsem si jistá, co ode mě potřebuje – zda chtěla, abych jí vyjádřila soucit, nebo mi to sdělila jen proto, abych věděla, že Regner bude pravděpodobně hledat mé vlastní slabé stránky. Já ale žádné slabiny nemám.

Na vzkaz jsem neodpověděla. A Prisca mi už další zprávy neposlala.

Když se Prošedivělý naklonil přes stůl, odvážila jsem se na oba muže letmo pohlédnout. „Kdo to udělal?“

„Do každé vesnice, městečka i města v Eprotě doručili svitky. Podle krále Sabia jsou za masakr zodpovědní dědička míšeneckého království a její přátelé.“

Zatnula jsem zuby a čekala, až nás Prošedivělý prokleje, okamžitě odpřisáhne odplatu a začne plánovat, jak nás dostanou. Místo toho… si jen pohrdavě odfrknul.

„A to král vážně čeká, že všichni uvěří, že zabila svoje vlastní?“

„Ne *svoje*, byli to lidi. Ona je zkažená.“

Prošedivělý se na své židli opřel zády. „Za posledních pár let jsem toho viděl zatraceně moc na to, abych Sabiovi věřil. A jestli si nehodláš lhát do kapsy, jsi na tom stejně.“

Po jeho slovech se rozhostilo dlouhé ticho. Nakonec si Zjizvený povzdechl. „Nezáleží na tom, čemu věřím. Sabium začal s verbováním. Jako první bere vesničany.“

Zavřela jsem oči. Samozřejmě, to se dalo čekat. Prisca mi jednou vyprávěla, jak všichni muži ve vesnicích procházeli výcvikem – údajně pro případ, že by na Eprothu někdy zaútočili vílové. Regner nikdy nebyl nijak zvlášť rafinovaný a tento vzkaz byl velmi srozumitelný: pokud chcete chránit své blízké, musíte jít do války proti odporným míšencům a krutým vílům, jinak by vaše vesnice mohla přijít na řadu jako další.

Prisca je možná mazaná a výborně rozumí každému jednotlivci, ale Regner dokázal během staletí ovládnout umění manipulovat celými populacemi. Naučil se, jak vyvolat strach. A moc dobře věděl, jak druzí reagují, když jsou ohroženi jejich blízcí.

To, že zaútočil na Prisčinu vesnici, nemělo být chápáno pouze jako trest či výsměch. Za celou dobu své vlády Regner nikdy dřív nerekrutoval do vojska své lidi. To mu umožní narušit mír. Přesvědčit matky, aby políbily své děti a poslaly je zemřít za

krále. Přesvědčit manžely, aby opustili své ženy a děti a oháněli se meči na frontě v boji proti vílům a míšencům.

Regnerova armáda byla obrovská. Ale věděl, že bude vojáků potřebovat mnohem víc, zejména pokud se nám podaří přesvědčit Gromalijce, aby se k nám přidali. Chudí, nevzdělaní vesničané by nechtěli opustit své rodiny a pochodovat k hranicím – především ti ze severu, kteří skutečnou tvář války nejspíš nikdy nepoznali.

Královy stráže by je sice přinutily, ale ti, kteří by byli k odchodu do války nuceni, by nikdy nebojovali se stejným zápalem jako ti, které pohánělo skutečné přesvědčení.

Na to, jak moc byl Regner od svého lidu odříznutý, jej chápal víc, než bych očekávala. Z vílů a míšenců udělal osobní hrozbu. Vykreslil nás jako nebezpečí, které ohrožuje jejich životy. Jejich *rodiny*.

Jak tomu máme čelit? Ano, tito žoldáci možná znají pravdu. Ale jen proto, že hodně cestovali a viděli realitu na vlastní oči. Jak máme informace šířit?

A jakmile lidé prozřou, jak jim vrátíme jejich moc?

Muži stále mluvili. Propásla jsem část jejich hovoru, takže jsem se znovu donutila soustředit.

„Před pár dny viděli několik Sabiových lodí, jak plují na jih," řekl Prošedivělý. „Když jsi byl na záchodě, slyšel jsem to od jednoho námořníka."

Okolní svět mi náhle připadal rozmazaný.

Příliš brzy. *Nejsme připravení*.

A přesně proto se Regner přesouval. Chtěl zajistit, aby každý, kdo uvažoval o spojenectví s námi, věděl o jeho flotile, která se blížila ke gromalijskému pobřeží. A současně šlo o varování pro gromalijského krále, který mu musel odsouhlasit, že flotila může vplout do jeho vod.

Potřebovali jsme vlastní flotilu. Takovou, jaká by mohla konkurovat eprothské a gromalijské. Ale zároveň jsme potřebovali

pozemní armádu. Z představy, co z toho plyne, se mi točila hlava. Regner přesouval vojáky na strategické pozice, zatímco my jsme se horečnatě snažili najít spojence.

Musím poslat zprávu Prisce. Hned.

KRÁLOVNA

Květiny trpěly.

Strávila jsem roky procházkami po těchto zahradách, při nichž jsem obdivovala barvy, vůně, jemné okvětní lístky i houževnatost, s jakou se poupata derou na svět.

V těch nejhorších dnech byla myšlenka na to, že zkontroluju své růže, jediným důvodem, proč jsem se nakonec dokázala zvednout z postele. Zahrady se stále proměňovaly, a přece v nich rok co rok zůstávalo cosi uklidňujícího, důvěrně známého.

Moje mlžné růže, obvykle tmavě růžové, byly nyní místy poseté hnědými skvrnkami a jejich okvětní lístky se na okrajích kroutily. Krásné, ale smrtící růže nočních můr měly mít zářivě karmínovou barvu a stříbrné trny dlouhé jako palec. Dnes jejich květy nesly nádech hniloby a zdaleka nevoněly tak lákavě jako obvykle.

Ostrožky, které rostly za růžemi, se vždy majestátně tyčily k nebesům. Nyní se ale o sebe navzájem opile opíraly a jasně modré květy se sotva držely na stoncích.

Žilami mi jako pomalu působící jed začala proudit zuřivost. Šla jsem dál.

Zeď z vistárií po mé pravici měla méně květů než kdykoli předtím a jejich listy žloutly. Neostříhané úponky vistárie dusily révu se zlatými trubkovitými květy stejně, jako jsem se já každý den dusila v tomto bohem zapomenutém hradu.

Nepochybovala jsem, že v tom má prsty Sabium. Byl to jen další způsob, jak mě mohl pomalu mučit.

„Vaše Veličenstvo?“

Klidně jsem se otočila. Moje dámy o velký krok ustoupily a upíraly na mě pohled. Krčily se za Lisveth, jako by je její nevinné chování a dětská povaha mohly ochránit.

Otevřela jsem ústa, téměř proti své vůli, na jazyku slova plná jedu.

Zleva se ozvalo funění, po cestě zahradou běžel hradní posel. Měl divoký, uštvaný pohled a já přesně věděla proč.

Madinia mou zprávu nezavrhla. Sabiův plán, že nechá zmasakrovat gromalijské míšence, nevyšel.

Jelikož Sabium právě cestoval na místo, kde ukrýval dědičku míšeneckého království, s následky se budou muset vypořádat jeho generálové. A navzájem se budou dohadovat, který z nich pošle zprávu králi. Kdo bude mít tu smůlu, že na sebe přivolá jeho hněv.

Natáhla jsem ruku pro vzkaz a přinutila se nasadit svůj obvyklý, mírně pobavený výraz.

Vzkaz mi napsal Tymedes. Generál měl tu troufalost, že si představoval, že mě může předvolat, jako kdybych podléhala jeho velení?

Pohledem jsem přejela své dámy. Naštěstí se už nekrčily jako nějaké hlupačky. „Připravte kočár. Chci jet na tržiště. Hned.“

Pokud měla Lisveth patřičnou motivaci, dokázala se pohybovat překvapivě rychle. Během několika minut jsme seděly v kočáře. Nikdo nemluvil, takže jsem zůstala sama se svými myšlenkami. Jaký bude Sabiův další krok? Zvětší se propast mezi ním a gromalijským králem?

Dojely jsme až k branám hradu, pak se ale kočár začal otáčet.

„Co se děje?“ dožadovala jsem se vysvětlení. Kromě Sabia jsem nevěděla o nikom, kdo by se odvážil podobným způsobem mařit moje přání.

„Nejsem si jistá, Vaše Veličenstvo,“ odpověděla Alcandre vysokým, přerývaným hlasem. „Zřejmě se něco stalo s kočárem.“

Jakmile jsem si uvědomila, o co jde, ruce se mi začaly třást stěží potlačovaným vztekem. Ne, kočár byl v naprostém pořádku.

„Ven," nařídila jsem, když se kočár vrátil ke vchodu do hradu.

Moje dámy se vyhrnuly z kočáru, ale zaváhaly, protože já jsem zůstala sedět. Mávla jsem na ně, ať jdou. Chvíli se tvářily zmateně, ale nakonec vběhly do hradu.

Seděla jsem, dobře si vědoma Tymedesových zlomyslných hrátek. Myslel si, že mě může přivolat jako psa, že je můj pán. Poslouchala jsem Sabia, protože držel ve svých chladných rukou život mého syna. Ale nikdy nebudu poslouchat jeho bezpáteřního generála.

Sledovala jsem, jak se mi nad hlavou pohybuje slunce. V kočáře jsem strávila už přinejmenším hodinu. Začínalo se oteplovat, ale takto daleko na severu nebude dusno ještě celý měsíc a horko vydrží jen pár týdnů. Přesto jsem se usmála, když se objevil lokaj a váhavě postával přede dveřmi mého kočáru.

„Potřebujete pomoc, Vaše Veličenstvo?"

„Ne. Potřebuji vodu. A víno. Také požádáte jednu z mých dam, aby vešla do mé ložnice, kde najde na nočním stolku vějíř a knihu. Přineste mi je."

Odpoledne jsem strávila poleháváním v kočáře a předstíráním, že si čtu. Doslova jsem cítila, jak Tymedes přechází po hradu a vyčkává, až ustoupím. Neuvědomoval si však, že když je Sabium pryč, můžu mu naprosto bez problémů komplikovat život.

Zavinil si to sám tím, že mi překazil plány.

Bude sedět v hradě, zatínat zuby a snažit se najít způsob, jak mě přimět, abych za ním šla, aniž by vypadal jako slaboch nebo překročil hranice – za což by ho Sabium zabil. A dokud se Tymedes soustředí na svoji novou válku se mnou, nebude se plně věnovat zprávám, které dnes obdržel.

Zprávám, které bude muset sdělit králi.

A tak jsem zírala na stejnou stránku v knize a v duchu spřádala a zavrhovala plány. Sabium odjel, takže se mi naskytla nejlepší

šance zjistit, kam míří. Ale i když ho moji špehové sledují, bude mít stále dost času zabít Nelaryu – nebo Priscu, jak si říkala –, než stihnu Madiniu před osudem její přítelkyně varovat.

Sabium byl příliš mazaný. Za ta léta jsem se dozvěděla o mnoha klíčových místech, ale ohledně žalářů byl vždycky velmi opatrný. Tenhle si nejspíš držel v záloze pro nějakou významnou příležitost.

Když slunce začalo zapadat za obzor, Tymedes konečně vyšel z hradu. Ruce měl v kapsách, jako by ho nic netrápilo. Ale oči mu jiskřily vztekem.

„Je nějaký důvod, proč trávíte den ve svém kočáře, Vaše Veličenstvo?"

Sklonila jsem pohled zpět ke knize. „Možná tentýž, z nějž jste nějakým způsobem našel odvahu převzít nad mým kočárem kontrolu."

„Vaše přítomnost byla nutná."

„Vy mi nebudete udílet rozkazy," opáčila jsem a otočila stránku.

Nastoupil do kočáru. Zvedla jsem pohled a nasadila výraz mírného rozladění.

„Víte, Vaše Veličenstvo, obdržel jsem velmi nepříjemnou zprávu. A zvědavý člověk by se mohl ptát, proč vaší první reakcí bylo tak narychlo odjet z hradu."

„Obdržel jste nepříjemnou zprávu? Proč bych o tom měla vědět? Vím jen to, že jste převelel můj kočár a tím značně překročil svoji pravomoc, generále."

Vycenil zuby a naklonil se až těsně ke mně. Matně jsem si uvědomila, že kolem kočáru stojí moje osobní stráž. Tymedes si pravděpodobně myslel, že mě svým chováním zastraší. Ale já byla vdaná za krále, a když se ke mně takhle přiblížil Sabium, v žilách mi tuhla krev.

Tymedes ztišil hlas tak, že téměř syčel. „Celá léta jsem vás sledoval, jak se tady na hradě naparujete, jako kdybyste ve skutečnosti vládla *vy*. Nevšímala jste si mě, když jsem se propracovával

k pozici, kterou teď zastávám. Nejste známá tím, že byste věnovala pozornost poddaným."

Zvedla jsem jedno obočí, ale Tymedes pokračoval.

„A v duchu jsem se ptal, proč by si Sabium vybral královnu, která není mezi jeho lidmi nijak zvlášť oblíbená. Vaše rodina patřila mezi šlechtu, ale ničím nevynikala. Jste neuvěřitelně krásná, ale to je mnoho žen vašeho postavení." Usmál se. „Pak jsem si uvědomil, že je to proto, že jste tak lehce ovlivnitelná. Můžete si nosit tu svoji povýšenou masku a předstírat, že jste nebezpečná jako tygr na řetězu, ale ve skutečnosti jste jen kotě, kterému ostříhali drápky. Roztomilé zvířátko, které se nechá lehce rozptýlit. A navíc je neuvěřitelně hloupé."

Kdybych Tymedese jen trochu respektovala, jeho slova by mě možná ranila. Ale jen dokazovala, jak úspěšně se dokážu přetvařovat. Až dám do pohybu své plány, nebude mít Sabium o ničem nejmenší tušení.

Tymedes zjevně čekal na odpověď. Natáhla jsem nohy a upravila si přes ně šaty.

„Šestnáct," řekla jsem mírným tónem.

Tymedes se zatvářil současně zmateně i podrážděně, jako kdyby nevěděl, jaký výraz si vybrat. Nakonec zvítězilo nepochopení. „Prosím?"

„Šestnáct generálů. Tolik mužů bylo na vašem místě od té doby, co jsem si vzala Sabia. Všichni veleli královské gardě. Stejně jako teď vy."

Otevřel ústa, ale jen jsem zvedla prst.

„Čtyři byli otráveni. Víte, *oni* byli natolik oblíbení, že Sabium nemohl nařídit jejich smrt přímo – musel postupovat rafinovaně. A můžete si být jistý, že jakmile je pohřbili, Jeho Veličenstvo přísahalo, že je pomstí. Tři generálové padli na bitevním poli. Pět bylo veřejně popraveno, protože Sabia zklamali. Tři zemřeli v potyčkách s víly. A jeden měl tu smůlu, že musel svému králi oznámit, že míšenecká královna zničila jeho hlavní město poté,

co Sabium napadl jejich království." Předstírala jsem, že jsem ucukla bolestí. „Ten umíral celé dny."

Tymedes zbledl. Laskavě jsem se na něj usmála. „Takže mi věřte, *generále*, když vám říkám, že mě nezajímá, co si o mně myslíte. Na rozdíl od těch šestnácti před vámi a mnoha dalších, kteří přijdou po vás, já žiji v tomto hradu už léta. Jsem svědkem hrůz, které se tady odehrávají, ale jsem klidná, protože vím, že mě Sabium potřebuje. Až nastane den, kdy nařídí *vaši* smrt, slibuji, že budu předstírat, jak moc jsem zděšená." Ztišila jsem hlas, jako bychom si navzájem sdělovali tajemství. „Ale oba víme, že budu oslavovat."

Ve tváři mu zaškubal sval. Chmurně přikývl a narovnal se. Opustil můj kočár a zamířil zpět do hradu.

Počkala jsem, než zmizí, pak jsem se přesunula ke dveřím a natáhla ruku. Okamžitě se objevil jeden z mých strážců a pomohl mi z kočáru.

„Děkuji."

Povečeřela jsem ve svých komnatách a pak jsem přecházela sem a tam a čekala na Pelysiana. Když mi začala padat víčka a smířila jsem se s tím, že už nepřijde, vkročil s ladnou mrštností do mého pokoje. Měl rozcuchané vlasy, jako by si je právě projel rukou, ale jeho tmavé oči zůstaly stejně nečitelné jako vždy.

„Kde jsi byl?" chtěla jsem hned vědět.

„Slyšel jsem, že zajali dědičku míšeneckého království. Předpokládal jsem, že budete chtít, abych se pokusil zjistit, kde ji vězní."

Srdce mi bušilo. „A zjistil jsi to?"

„Ne, Vaše Veličenstvo. Ale naši špehové dělají vše, co je v jejich silách."

Ruce se mi samovolně svíraly v pěst, ale donutila jsem se prsty rozevřít. „Jestli zemře…"

„Vím." Přistoupil o krok blíž. „Existuje jen pár míst, která dávají smysl. Musí to být dost blízko jeskyním, aby ji tam mohli

rychle přepravit – aniž by upoutali pozornost –, a zároveň dost daleko od nejbližší vesnice, aby se vyhnuli zvědavým pohledům. Stráže ji musely vézt po nepříliš využívaných stezkách, které jsou dostatečně široké pro kočár, ale současně natolik klidné, aby se zprávy o přítomnosti královských mužů nerozšířily po celém kraji. My to místo najdeme, Vaše Veličenstvo."

Pelysian mě ještě nikdy nezklamal. Ale taky ještě nikdy nebylo v sázce tolik.

„Co můžu udělat?"

Zvedl obočí. „Zůstaňte v klidu, ať vás Sabium nezačne podezřívat."

Jako obvykle. Moje role mě už nesmírně unavovala.

Pelysian mě stále pozorně sledoval a tvářil se zamyšleně.

Mávla jsem rukou. „Zjevně máš něco na srdci. Tak mluv."

Zamračil se. „Slyšel jsem o té… situaci ve vašem kočáře."

„A?"

„Myslíte si, že je moudré znepřátelit si muže, který v současné době řídí královskou stráž?"

„V této větě je třeba věnovat pozornost spojení ‚v současné době'. Kromě toho, pokud jsem se něco naučila, pak to, že je lepší, když si z tebe muž udělá nepřítele, než aby si myslel, že jsi bezmocný. Své nepřátele muži respektují, ale slabé loví jako kořist."

„Nejsem si jistý, jestli si chcete znepřátelit právě Tymedese."

Jeho poznámku jsem ignorovala. „Řekni mi, co víš o pirátské královně?"

Soustředěně se na mě zadíval. „Nevím jistě, co tím myslíte."

„Sabium před několika měsíci nařídil její smrt. A přesto žije. Chci vědět, za jakých okolností a jestli vůbec by se s námi spojila."

Ještě víc zaostřil pohled a předklonil se. „Pirátská královna je nepředvídatelná. Co přesně Sabium řekl?"

Cítila jsem, jak se mi stahuje obočí, ale přinutila jsem se tvářit neutrálně. Z důvodů, které jsem nedokázala úplně vysvětlit, mě rozladil zájem, který se mihl v Pelysianově pohledu, když jsem

zmínila Daharak Rostamirovou. „Chce její flotilu. Tymedes se ji už nějakou dobu pokouší zabít, ale zdá se, že se mu to nedaří." Dovolila jsem si pousmát se. „Kdybych se o to pokusila *já*…"

„Varuji vás, abyste tu myšlenku ani nedoříkala, Vaše Veličenstvo," prohlásil Pelysian.

V jeho hlase jasně zaznívala hrozba. Pomalu jsem vstala. „A to proč?"

Natáhl ruku a jedna ze starých jizev na jeho dlani mi začala mizet před očima. Slyšela jsem zvěsti o tom, co by takové mizející znamení mohlo znamenat. Vílí přísahu krve. Zamrazilo mě na zátylku.

„Co…"

„Neublížím vám," řekl Pelysian. „Pokud neohrozíte pirátskou královnu."

„A proč by ti mělo vadit, kdybych ji ohrozila?"

Povzdechl si. „Protože je to moje sestra."

Hlavou mi vířily tisíce vzpomínek na chvíle, kdy jsem se během let setkala s Pelysianem za zavřenými dveřmi. Myslela jsem si, že je jedním z mála, kterým můžu věřit. Bylo to všechno jen proto, aby mě Daharak Rostamirová mohla využít pro své plány?

Vrhla jsem se ke dveřím a otevřela pusu, abych zavolala stráže. Pelysian bleskově přeběhl místnost a dlaní mi překryl ústa. Zády jsem narazila do zdi. Jeho ruka na mé tváři byla velmi teplá. Vůbec poprvé se mě dotkl.

„Tiše. Chápu vaše instinkty, ale kdyby mě našli, *všechna* naše tajemství by vyšla najevo."

Přimhouřila jsem oči a beze slov mu tak přikázala, aby mi to vysvětlil.

Povzdechl si. Obrovskou dlaní mi stále zakrýval ústa.

„Přísaha krve mi bránila přiznat můj vztah s Daharak, pokud nebyly splněny dvě podmínky – její život se ocitl v ohrožení a existuje možnost, jak bych jí mohl pomoct. Se sestrou jsem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Koruna tak chladná a těžká**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.